

Arrest

nr. 294 445 van 20 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 20 augustus 2022 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in, in functie van haar Belgische moeder.

1.2. Op 17 februari 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL
OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, §4, 5ae lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.08.2022 werd ingediend door:

Naam: B. (..) Voorna(a)m(en): K. (..) Nationaliteit: Armenië
Geboortedatum: (...)1976 Geboorteplaats: Kirovakan R.R.: xxxxxxxxxxxxxx
Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische moeder, de genaamde K. J. (..) (RR: xxxxxxxx), in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.

Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

* Attest OCMW Antwerpen dd 12.09.2022 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij geen financiële steun aanvraag bij het OCMW Antwerpen. Een attest op naam van de referentiepersoon ontbreekt in het dossier.

* Attest van het Ministerie van Financiën van de Republiek Armenië op naam van betrokkene aanvraag dd 10.05.2022 waaruit blijkt dat er geen informatie over onroerend goed en goederenrechten op haar naam beschikbaar is. We kunnen ook opmerken dat er niets wordt vermeld over eventuele inkomsten waarover betrokkene kon beschikken in het land van herkomst of origine.

* Verklaring van het Comité van het Kadaster van de Republiek Armenië dd 11.04.2022 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk een eigendom had in het land van herkomst of origine. Dit wijst erop dat betrokkene niet onvermogen was;

* Geldovermakingen van de referentiepersoon aan betrokkene via Small World en via RBS en geldovermakingen aan derden via Small World (aan G. A. (..)).

* Arbeidsovereenkomst (...)be dienstencheques op naam van de referentiepersoon

* Arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon + loonafrekeningen van haar tewerkstelling bij (...) BVBA

* Loonbrieven op naam van de referentiepersoon van haar tewerkstelling bij (...)

* Brief FPD Zuidertoren Brussel dd 08.08.2022 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij een IGO geniet vanaf de maand augustus 2022 + overzicht uitbetalingen sedert mei 2021 en stortingsbewijzen van pensioen op naam van R. B. (..).

Blijkens één van de overlegde documenten bezat betrokkene onroerend goed in haar thuisland, waaruit redelijkerwijze mag afgeleid worden dat zij niet onvermogen was. Het is, op basis van de overlegde stukken, niet duidelijk of betrokkene in haar thuisland over inkomsten kon beschikken. Zij toont bijgevolg niet afdoende aan dat zij onvermogen was, zoals nochtans vereist bij een aanvraag gezinshereniging als persoon ten laste. Bijgevolg zijn de bewijzen van geldelijke steun niet relevant bij onderhavige beoordeling; het is immers niet aangetoond dat betrokkene van financiële steun afhankelijk was om in haar onderhoud te voorzien.

Het gegeven dat betrokkene tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Bovendien blijkt uit het dossier dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, het pensioen van de referentiepersoon grotendeels uit een IGO bestaat. Er dient opgemerkt te worden dat de IGO een

minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Het betreft een systeem dat niet door eigen bijdragen maar volledig door de overheid gefinancierd wordt. Dit wordt ondersteund door artikel 2, 1°, e, van de wet van 11 april 1995 'tot invoering van het "handvest" van de sociaal verzekerde', waarin wordt gesteld dat het stelsel van sociale bijstand bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het meergenoemde artikel 40ter voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde "financiële maatschappelijke dienstverlening".

Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet. Bovendien heeft de wetwijziging van 4 mei 2016 de draagwijdte van de bepaling in artikel 40 ter, §2, alinea 2, niet veranderd. Uit de voorbereidingen van deze wet blijkt immers niet dat de wetgever de bedoeling had om het principe achter de bestaansmiddelen, dewelke niet in aanmerking kunnen worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger, te wijzigen.

Conform art. 40ter dient de Belgische referentiepersoon aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, dit om voor zichzelf en degene door wie hij zich wenst te laten vervoegen, te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit de voorgelegde documenten blijkt echter dat referentiepersoon en betrokkene reeds ten laste vallen van de overheid.

De behoefteanalyse conform artikel 42 § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient niet te worden uitgevoerd. In casu beschikt de referentiepersoon over een IGO en zoals aangegeven in de beslissing worden dergelijke inkomsten uitgesloten (RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2.1. Middelen:

- Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 40 ter vreemdelingenwet juncto art. 42, §1, tweede lid vrw.
- Schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 Juli 1991)
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

2.1.1. Algemene regels

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 September 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.1. Ten laste van de referentiepersoon - toepassing op de feitensituatie in casu in hoofde van verzoeker

Het wordt uiteraard niet betwist dat verzoekster ouder is dan 21 jaar en dat zij bijgevolg het bewijs moet leveren dat hij ten laste is van haar Belgische moeder.

De voorwaarde van het ten laste "zijn" in art. 40ter, §2, juncto art. art. 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de vrw. impliceert dat het moet gaan om een bestaande toestand Vermits in het voormelde art. 40ter, §2 uitdrukkelijk sprake is van de familieleden die "de Belg" (...) "vergezellen of zich bij hem voegen" en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet worden aangenomen dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (cfr. RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

Verwerende partij stelt dat verzoekster een onroerend goed bezat in Armenië, waaruit redelijkerwijze mag afgeleid worden dat zij niet onvermogen was en dat het niet duidelijk is of zij over inkomsten kon beschikken met dien verstande dat zij niet afdoende aantoonde onvermogen te zijn. Bijgevolg worden de financiële stortingen niet onderzocht en zijn zij voor verwerende partij niet relevant aangezien in casu niet aangetoond werd dat verzoekster van de financiële steun van haar moeder afhankelijk was.

Het begrip "ten laste" komt voort uit het Unierecht en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie .

Het ten laste zijn van iemand is een financiële situatie³⁴, bestaande uit:

- *De onvermogenheid van de persoon die ten laste is;*
- *Het voldoende vermogen van de persoon van wie ten laste is, om financieel voor de ander in te staan;*
- *De werkelijke financiële ondersteuning van de vermogende aan de persoon ten laste;*
- *Bewijs van deze financiële ondersteuning in het verleden ;*

Het staat buiten kijf dat verzoekster voorafgaandelijk aan haar aankomst in het Rijk en reeds in het land van herkomst of afkomst ten laste was van de referentiepersoon (in casu de Belgische moeder).

Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was. Dit gegeven wordt niet betwist onderzocht in de bestreden beslissing.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoeker.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker ten laste was van zijn Belgische moeder en dat de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was. Dit blijkt immers uit de navolgende Stelling vanwege verwerende partij:

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat wat het financieel en materieel aspect betreft verzoekster stortingsbewijzen naar voren heeft gebracht. Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing ook niet betwist, doch stelt zij deze buiten spel om reden dat verzoekster kennelijk over een onroerend goed zou beschikken en bovendien niet aangetoond werd dat verzoekster over geen inkomsten kon beschikken in Armenië.

Het feit dat er stortingen uit het verleden gevraagd worden om de huidige toestand te bewijzen, werd al reeds door de Raad aanvaard "De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Minister in het kader van een vestigingsaanvraag van een ascendent, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste is geweest van de Belgische onderdaan"

Verzoeker bewijst in casu effectief zijn financiële afhankelijkheid aan van haar Belgische moeder. Het bewijs van nominale stortingen uit het verleden worden zonder meer voorgelegd.

Verzoeker verwijst expliciet naar de navolgende geldstortingen, dewelke niet voor betwisting vatbaar zijn en - weze het nogmaals herhaald - verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent.

Verwerende partij kan deze financiële stortingen niet zomaar buiten spel plaatsen.

Uit wat volgt en aan de hand van de bijgebrachte stukken in bijlagen wordt effectief het bewijs voorgelegd dat van alle vier deze aspecten.

De financiële stortingsbewijzen worden totaal niet in aanmerking genomen.

Evenals, worden de attesten van de Ministerie van Financiën N: (...) totaal niet in aanmerking genomen. In dit specifiek attest wordt de ontstentenis van inkomen dewelke expliciet uitgaat van de Ministerie van Financiën geattesteerd.

Er wordt in dit attest duidelijk gesteld dat conform de gegevens van het Ministerie van Financiën RA er geen informatie over onroerend goed en goederenrechten op naam van verzoekster beschikbaar is. Onder dit begrip valt uiteraard ook vermogen van verzoekster en aldus ook alle alle activa zoals een inkomen van verzoekster.

Verzoekster bewijst in casu effectief zijn financiële afhankelijkheid aan van haar Belgische moeder. Het bewijs van nominale stortingen uit het verleden worden zonder meer voorgelegd.

Verzoekster stelt bovendien dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds ten laste is van haar Belgische moeder.

Verzoekster verwijst hiervoor naar het effectieve samenwonen met haar Belgische moeder te weten K. J. (...) geboren op (...) 1948 te Kirovakan (Sovjet- Unie).

De Raad van State stelde in zijn arrest van 6 november 2019 met nummer 245.995 allereerst reeds op duidelijke wijze dat een interpretatie conform de richtlijn 2004/38/EG niet aan de orde is. Zo stelde de Raad van State als volgt:

“Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.

De door eerste verzoekster ingediende aanvraag, die tot de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 “tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde “statische” Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die “Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dat “de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie” (Pari. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150).

“Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. “

“Bij gebrek aan aanknopingspunten met de bepalingen van het Unierecht kunnen de verzoeksters niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van richtlijn 2004/38 en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. ”

TEN TWEEDE moet verzoekster tevens aantonen dat zij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger.

De kern van het begrip ‘ten laste’ zijn vereist volgens de RvV vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont. Het onvermogen van verzoeker kan in casu niet ernstig betwist worden door de DVZ.

Verzoekster werd gedurende een lange periode financieel ondersteund door haar Belgische moeder. Verwerende partij beaamt dit gegeven door de nominale stortingen niet te betwisten.

Zij moeten ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom hebben in het herkomstland.

Dit werd tevens aangetoond door een Attest van Comité van het Kadaster Republiek Armenie, Nr: 11042022-06-0384. De Stelling van verwerende partij dat verzoekster in onverdeeldheid mede-eigenaar is van een appartement van amper 77,19 Vierkante meter met nog vierde andere personen, doet aan haar onvermogenheid totaal geen afbreuk.

Onverdeeldheid impliceert dat er aan de zaak of bijvoorbeeld een nalatenschap (wat in casu het geval is), materieel niets verandert. Het eigendomsrecht op de zaak daarentegen, wordt mathematisch en abstract verdeeld. Dit betekent onder geen enkel beding dat verzoekster hierdoor plots vermogend was in Armenië.

2.1.2. Voldoende bestaansmiddelen - behoefteanalyse - toepassing op de feitsituatie in casu

Verzoekster kan enkel vaststellen dat de inkomen van haar Belgische moeder dewelke aan het administratief dossier werden toegevoegd totaal niet in aanmerking werden genomen bij de beoordeling van de stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

Deze bron van inkomsten uit arbeid worden ten onrechte uit het dossier geweerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde terecht in een resesem arresten dat verwerende partij zich daarvoor baseert op een te enge en verkeerde lezing van de Verblijfswet (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 September 2017; RvV nr. 191.456. 5 September 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvVnr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

De verblijfswet stelt immers geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*.

Verzoekster wenst op te merken dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet spreekt over de inkomen van de Belgische moeder zoals haar loon en de inkomsten uit wettelijk pensioen.

Bijgevolg kunnen ook de inkomsten van verzoekster haar Belgische moeder in overweging genomen worden.

De RvV gaat heeft meermaals gewezen dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft. Ongeacht of die middelen persoonlijk, dan wel van de echtgenoot afkomstig zijn.

De RvV verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Hof van Justitie over een Unieburger en zijn partner (HvJ C-408/03, Commissie/België, van 23 maart 2006). De Raad ziet niet in waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders ingeschat moet worden voor een Belg en zijn familie.

Verwerende partij moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin, dewelke zij precies overbodig vindt.

Er kan onstuitbaar worden geconcludeerd dat de Belgische referentiepersoon - los van haar IGO - tevens deels een volwaardige wettelijke pensioen ontvangt en loon genereert uit arbeid en dat verzoekster stukken heeft toegevoegd aangaande de vaste maandelijkse kosten en lasten en dat uit de diverse bijgebrachte stukken nergens uit blijkt dat verzoekster ten laste is van de sociale bijstand. Integendeel. Zij heeft gedurende haar verblijf in België op geen enkele moment een uitkering ontvangen van de Belgische staat.

Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om in de behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.).

Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een behoefteanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid wat verwerende partij in casu duidelijk niet heeft gedaan.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw. moet verwerende partij in dit geval een behoefteanalyse maken. Zij moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Er rust in het verlengde hiervan een motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij waaruit moet blijken dat aan deze behoefteanalyse werd voldaan .

Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Aangezien verwerende partij prompt is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing, heeft zij uiteraard niet de kans gehad om aan verzoekster aanvullende bescheiden en inlichtingen hieromtrent te verzoeken.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde geen gebruik heelt gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

Terwijl het juist de wil was van de wetgever om de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid, en niet om te bepalen of de betrokkene onder de armoedegrens valt (RvV nr. 137.738 van 2 februari 2015).

De verwerende partij heeft in casu onzorgvuldig geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden zoals o.a. de inkomsten

van verzoekster haar Belgische vader en geen onderzoek heeft gedaan inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verwerende partij had de financiële situatie van de referentiepersoon kunnen verifiëren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, doch heeft men zulks tevens niet gerealiseerd en heeft verwerende partij de inkomsten van verzoekster haar moeder volledig buiten beschouwing gelaten. Tot slot oordeelde de RvV in een aantal recente arresten dat er geen grondslag meer bestaat in de verblijfswet om de inkomensgarantie voor ouderen uit te sluiten als bestaansmiddel bij gezinshereniging met een Belg (RvV 19 juli 2017, nr. 189.891 en RvV 12 mei 2017, nr. 186.718). De wet van 4 mei 2016 wijzigde immers art. 40ter Verblijfswet door de algemene uitsluiting van "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels" te schrappen. Aangezien dat de basis vormde voor de uitsluiting van de inkomensgarantie voor ouderen, die in art. 40 ter vrw. niet expliciet vermeld wordt als uitgesloten uitkering, moet verwerende partij de IGO thans wél in aanmerking nemen als bestaansmiddel. De algemene uitsluiting van middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels staat wel nog steeds vermeld in art. 10 Verblijfswet, dewelke in casu geen toepassing sorteert. Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie HZ. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982- 1983, 963.). Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en wordt feitelijk uiteengezet waarom verzoekende partij niet in aanmerking komt voor gezinshereniging als descendent in functie van haar Belgische moeder, meer bepaald omdat zij niet aantoonbaar voldoet aan de voorwaarde van het laste zijn van de referentiepersoon alsook omdat haar Belgische moeder niet beschikt over de vereiste voldoende bestaansmiddelen.

Zoals duidelijk blijkt, wordt in de bestreden beslissing ingegaan op de feitelijkeheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de in casu toepasselijke wetgeving, met name artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg: “(...) *de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)*”.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan.

Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische moeder.

Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de Belgische moeder haar recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat. Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen.

Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid in concreto moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er dient zo ook te worden vermeden dat op artificiële wijze een afhankelijkheidsband wordt gecreëerd.

De Raad van State heeft in deze zin geoordeeld dat de voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter juncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet inhoudt dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “*die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen*”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan op wettige wijze worden gesteld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Dit brengt met zich dat ‘*ten laste zijn*’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient de verzoekende partij, om als ‘*ten laste*’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Wat betreft de voorwaarde inzake het ‘*ten laste zijn*’ van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, is er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

Het feit dat de noodzaak aan financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, betekent evenwel niet dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie

ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De bewijslast inzake de voorwaarde van *'ten laste zijn'* rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan de verzoekende partij om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de verwerende partij geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van de verzoekende partij de vereiste stavingstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet betwist dat zij afdoende dient aan te tonen, als persoon ouder dan 21 jaar, dat zij ten laste is van haar moeder en dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij echter niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het begrip *'ten laste zijn'*. Zij kan wel gevolgd worden waar zij erop wijst dat de hoedanigheid van een familielid ten laste voortvloeit uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner en dat de materiële steun haar moet toelaten om in haar basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, rekening houdende met haar economische en sociale omstandigheden.

2.7. Zoals blijkt uit de motivering stelt de verwerende partij vast dat in het attest van het Ministerie van Financiën van Armenië niets wordt vermeld over eventuele inkomsten waarover verzoekende partij kon beschikken in Armenië en dat uit de verklaring van het Comité van het Kadaster van Armenië ook blijkt dat verzoekende partij een eigendom had in Armenië wat erop wijst dat zij niet onvermogen was. De verwerende partij oordeelt in essentie dat verzoekende partij op basis van de overgelegde stukken niet aantoonde dat zij onvermogen was zodat de bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon niet dienstig zijn nu niet is aangetoond dat verzoekende partij van deze financiële steun afhankelijk was om in haar onderhoud te voorzien.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit voorgaande motivering wel degelijk dat de verwerende partij oordeelt dat niet is aangetoond dat de geldstortingen noodzakelijk waren voor verzoekende partij om in haar levensonderhoud te voorzien. Uit de gegeven motivering kan duidelijk afgeleid worden dat de verwerende partij de geldstortingen kwalificeert als aanvullend en niet als essentieel. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk noch foutief dat, wanneer blijkt dat de verzoekende partij nalaat zicht te bieden op de inkomsten waarover zij in Armenië kan beschikken en bovendien blijkt dat zij aldaar ook een eigendom had, de verwerende partij oordeelt dat zij met de voorgelegde geldstortingen het bewijs niet heeft geleverd ten laste te zijn van haar moeder in België. De Raad wijst er immers op dat het loutere feit dat de referentiepersoon geld heeft overgemaakt aan verzoekende partij in het herkomstland, geenszins inhoudt dat daarmee is aangetoond dat verzoekende partij van deze geldverzendingen afhankelijk was om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Hoewel uit het aantonen van diverse geldverzendingen in het verleden kan afgeleid worden dat zij geld ontving van de referentiepersoon, kan hieruit niet zonder meer afgeleid worden dat zij ten laste is van haar moeder daar eveneens dient aangetoond te worden dat het geld dat zij ontving, noodzakelijk was, met andere woorden dat zij op dat ogenblik en in haar land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van haar familielid in België om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. De Raad herhaalt dat naast een materiële en/of financiële ondersteuning tevens dient aangetoond te worden dat men aangewezen is op deze ondersteuning om in de levensbehoeften te kunnen voorzien. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet gevolgd worden waar zij meent dat zij effectief haar financiële afhankelijkheid van haar moeder heeft bewezen doordat de bewijzen van de geldverzendingen worden voorgelegd. Het weze herhaald dat met het voorleggen van bewijzen van geldstortingen in het verleden geen financiële afhankelijkheid of een financieel ten laste zijn in het verleden wordt aangetoond doch enkel het bewijs dat geld werd overgemaakt aan de verzoekende partij door de referentiepersoon.

Daargelaten voorts nog de vraag of zoals de verzoekende partij betoogt, kan gesteld worden dat de overgemaakte gelden *"beduidend"* waren, wijst de Raad erop dat verzoekende partij met dergelijk betoog hoe dan ook geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond aangewezen geweest te zijn op deze geldsommen om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien in Armenië.

Haar betoog voorts dat uit het attest van het Armeens Ministerie van Financiën wel degelijk blijkt dat zij aldaar geen inkomen geniet, kan niet gevolgd worden. Lezing van dit attest leert immers: *"Als antwoord op bij het Ministerie van Financiën ingevoerde aanvraag van 10-05-2022 (nr. 20681) verklaren we dat*

conform de gegevens van het Ministerie van Financiën RA er geen informatie over onroerend goed en goederenrechten op naam van de burgeres K.B. (...) beschikbaar is." Dat onder deze vermelding ook het vermogen van verzoekende partij en aldus alle activa zoals een inkomen vallen, wordt geenszins aangetoond en de Raad kan de verzoekende partij geenszins volgen dat uit het geattesteerde duidelijk en ondubbelzinnig naar voren komt dat verzoekende partij in Armenië geen inkomen geniet.

Verzoekende partij betoogt voorts nog dat zij slechts in onverdeeldheid mede-eigenaar is van het appartement in Armenië. Deze stelling klopt inderdaad zoals blijkt uit het daartoe bij de aanvraag voorgelegde stuk, doch doet geen afbreuk aan het gegeven dat men ook als mede-eigenaar, voor wat zijn deel betreft, inkomsten kan genereren uit de eigendom en bijgevolg niet kan gesteld worden dat men onvermogen is, temeer verzoekende partij, zoals uit de bespreking hoger gebleken is, ook niet heeft aangetoond dat zij in Armenië geen inkomsten geniet.

Waar verzoekende partij stelt dat het bewijs van onvermogen bijkomend is, wijst de Raad erop dat het hem niet kennelijk onredelijk voorkomt om de vereiste van het *'ten laste zijn'* van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekende partij in het land van herkomst. Nogmaals benadrukt de Raad dat een financiële ondersteuning van de referentiepersoon aan een familielid in het land van herkomst immers niet noodzakelijkerwijze betrekking heeft op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de referentiepersoon moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud.

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij omstandig gemotiveerd waarom verzoekende partij met de door haar voorgelegde geldverzendingen niet heeft aangetoond werkelijk ten laste te zijn van de referentiepersoon in het herkomstland. De uitvoerige motivering laat toe vast te stellen dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij voorgelegde stukken en op zorgvuldige en niet-kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat deze stukken niet aantonen dat verzoekende partij in het herkomstland ten laste was van haar Belgische moeder. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat zij aangetoond heeft onvermogen te zijn en dat de geldverzendingen wel degelijk aantonen dat zij ten laste was van haar Belgische moeder in het herkomstland kan geen afbreuk doen aan voorgaande.

2.8. De vaststelling dat verzoekende partij niet heeft aangetoond in het herkomstland ten laste te zijn van haar Belgische moeder is afdoende om de bestreden beslissing te schragen daar dit een determinerend motief betreft. Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij in België ten laste is van haar moeder bij wie zij inwoont, wijst de Raad erop dat dit betoog gelet op voorgaande niet dienstig is.

Nu verzoekende partij met haar betoog geen afbreuk heeft weten doen aan voormeld determinerend motief, is haar kritiek op het motief inzake de bestaansmiddelen en de behoefteanalyse gericht tegen een overtollige motivering en bestaat er geen noodzaak om deze kritiek verder te bespreken.

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend drieëntwintig door:

S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER